

Geloof over de generaties heen

Voor het eerst vindt op zondag 25 juli op aansturen van paus Franciscus een Werelddag voor grootouders en senioren plaats. Ria Thaens (1965) werd in juni grootmoeder van Liene en getuigt voor *Tertio* over haar ervaring. Beroepshalve is ze bisschoppelijk gedelegeerde voor de catechese in het bisdom Hasselt. Ook de gezinspastoraal behartigt ze daar.

Matthias Ausloos

t

oen mijn zoon aankondigde dat wij grootouders zouden worden, deed dat iets met me. Ik had het nog niet verwacht. Ik wist dat onze zoon en zijn vrouw, die in september vorig jaar zijn getrouwd, graag kindjes wilden en dat als het lukte, die er ook binnen afzienbare tijd zouden zijn. Het verraste hen zelf ook dat het zo snel was. Met Kerstmis kondigden ze aan dat er een kindje verwacht werd midden juni. Ik kreeg een doos, een van de vele cadeautjes, en daar zaten een rompertje, een mutsje en sokjes in. Toen viel mijn frank dat ze me eigenlijk iets heel bijzonders vertelden. Ik was er zeer blij mee. Dan begint het uitkijken ernaar natuurlijk.

Verantwoordelijkheidsgevoel

Wat ik ook bijzonder vond, was dat wij onze pasgeboren kleindochter Liene niet mochten bezoeken in het ziekenhuis door de coronamaatregelen. Ik had daar veel begrip voor omdat ikzelf bij de geboorte van onze derde zoon weinig bezoek heb gekregen in het ziekenhuis. Toen vond ik het zalig dat ik alle tijd had voor dat kind en voor ons jonge gezin. Ik gunde hen dat ook, maar tegelijkertijd zou ik van hier tot het ziekenhuis zijn gesprongen om te gaan kijken naar dat kleine poppetje. Je krijgt dan wel foto's, de spanning is eraf omdat je weet dat ze er is, maar tegelijkertijd bleef het nog iets onwezenlijks. Maar toen ze naar huis kwamen, hebben we haar al snel kunnen zien. Iets wat ik heel bijzonder vond, was hoe ik onze zoon en schoondochter op een week tijd helemaal heb zien veranderen. Het waren al volwassen en zinnige mensen, maar dat papa en mama worden was toch een merkbaar verschil. Ineens is er dat verantwoordelijkheidsgevoel en die zorg. Mijn schoondochter zei: 'Als je dat kindje in je armen krijgt, dan weet je pas voor wie je verantwoordelijk bent'. Ook dat ik mijn kinderen zo zie veranderen, vind ik een facet van grootouder zijn, dat ik misschien nog minder had verwacht. Het is een stap verder in het leven, een generatie die verder gaat. Ik vind het iets heel moois.

Nieuwe rol

We zijn ook nog aan het wennen aan onze nieuwe rol. We zijn nu grootouders. Dat is anders dan ouders. Ik probeer me bewust als oma te gedragen en me niet te moeien. Op dit moment valt dat nog wel mee omdat ze nog klein is natuurlijk, maar ik heb mij voorgenomen dat de ouders dat kind gaan opvoeden. Ze zullen dat op hun manier doen en dat zal anders zijn dan hoe wij dat 30 jaar geleden hebben gedaan. We willen er altijd zijn en als het nodig is, kunnen ze beroep op ons doen, maar ik ga mij niet opdringen. Ik vond dat destijds zelf niet fijn als mensen te pas en te onpas met goede raad afkwamen die meestal nog haaks stond op wat de dokter of de verpleegkundige had gezegd. Zo'n oma wil ik niet zijn. Ik wil er vooral van genieten. In de voorbije

"Het is niet evident voor jonge mensen om een plek te vinden in een geloofsgemeenschap", merkt kersvers grootouder Ria Thaens op. © ma

maanden ben ik dan ook bezig geweest met dat oma-zijn vorm te geven. Dat is een nieuwe fase in mijn leven waar ik ten volle bij wil zijn, maar ik wil ook mijn plaats innemen en niet hun plaats. Bovendien zijn er nog twee andere grootouders. Dat is anders dan ouder worden natuurlijk. Je moet het kindje meer delen, niet dat dat negatief is, helemaal niet. Mijn ouders zijn nu 82 en zijn nu voor de eerste keer overgrootouders geworden. Voor hen is het ook speciaal. Ze zijn er fier op.

Geloof doorgeven

Wat geloof betreft ben ik blij dat onze familie op dezelfde golflengte zit. Geloof is voor ons allemaal belangrijk. Wij hebben onze kinderen dat proberen voor te leven en we namen hen mee naar de mis toen ze klein waren. Dan is er wel een periode gekomen dat ze dat niet meer zo interessant vonden. Ik zei gewoon: 'Ik ga naar de mis'. Gingen ze mee, dan gingen ze mee, bleven ze thuis, dan was dat ook zo. Ik heb hen nooit gedwongen en ik heb altijd gevonden dat ze hun manier moesten vinden om hun geloof te beleven. Maar de zaadjes zijn gelegd en achteraf is het teruggekomen. Je leeft en groeit daarin. Mijn geloof is vandaag anders dan toen ik 20 was, dat evolueert. Iedere fase van het leven heeft daar zijn betekenis in. Voor de kersverse ouders is dat op hun manier belangrijk. Ze gaan het kindje laten dopen, dat was al vooraf duidelijk, maar onlangs liet mijn zoon zich ontvallen dat hij het belangrijk vond om een plek te hebben zoals vroeger in onze parochie, waar ze een toffe werking hebben rond kindvriendelijk vieren met gezin-

nen. Ze vinden het belangrijk dat er iets is waar ze met hun kinderen naartoe kunnen gaan, want het is op dit moment niet evident voor jonge mensen om een plek te vinden in een geloofsgemeenschap. Niet iedereen gaat kilometers ver op zoek om het geloof te beleven.

Nieuwe generatie

Het maakt me heel blij dat ze het geloof ook aan Liene willen doorgeven en ik wil daar zelf mijn rol in spelen in zoverre dat ik dat kan. Er wordt dikwijls gezegd dat kinderen vandaag het geloof niet meer van hun ouders meekrijgen, maar van hun grootouders, maar zelfs dat is niet meer waar. De nieuwe generaties grootouders doen dat ook vaak niet meer.

Dankbaarheid

Grootouder worden geeft mij een groot gevoel van dankbaarheid. Ik hoor veel jonge mensen zeggen dat ze een kind willen of gaan 'maken'. Voor mij is het een kind 'krijgen'. En nu hebben we een kleinkind gekregen en daar ben ik dankbaar voor. Het is niet echt een kantelpunt in mijn geloof, maar er zijn sowieso wel verschillende stappen, kleine, soms grote, in een mensenleven die iets veranderen. En vandaag is dat Liene. Ik voel op dit moment nog niet dat dat in mijn geloof een grote verandering zal brengen, behalve dat ik haar nu uiteraard mee opneem in mijn gebed. Het is mooi het geschenk van een kleinkind te mogen ontvangen en ook dat mijn ouders dat nog mogen beleven, daar ben ik vooral dankbaar voor." III

"Dat ik mijn kinderen zo zie veranderen, vind ik ook een facet van grootouder zijn."